

На волинському кладовищі виявили артилерійський снаряд

Артилерійський снаряд часів Великої Вітчизняної війни знайшли поблизу села Жиричі. Небезпечно річ на території кладовища виявив 50-річний місцевий житель. Міліціонери забезпечили охорону місця події та повідомили ДСНС України у Волинській області. Правоохоронці вкотре попереджають: брати вибухонебезпечний предмет у руки, переносити його, розбирати тощо — смертельно небезпечно для вас та оточуючих!

Бронеавтомобіль вирушив у зону АТО

За сприяння благодійного фонду «Волинь-2014» волонтери Володимир Таранюк та Олександр Савчук обладнали бронеавтомобіль «Мерседес-409», який передадуть для потреб шпиталю міста Щастя Луганської області. Вантажно-пасажирська автівка розрахована на перевезення шести поранених. Вона укомплектована всією медичною технікою для надання невідкладної допомоги.

13

Відомості.інфо
№42 (734)

30 жовтня - 5 листопада 2014 року
<http://www.vidomosti.info/>

ЖИТТЯ

Сторожем у школі працює... привид І світової війни!

Історія — то така примхлива панянка, що інколи від її незрозумілого настрою вчені, досліджуючи те чи інше явище, просто за голову хапаються. Терени Волинського краю невідомо змушені користуватися залишками не тільки двох світових воєн, а й, кажуть, наполеонівських походів. До сьогодні ці мовчазні свідки багатьох історичних подій тихесенько чаються в сільських лісах, міських парках і на дні водойм. Проте є на Волині унікальне село Седлище. Мало того, що цей населений пункт Любешівського району тривалий час розміщувався між двома лініями вогню під час Першої світової війни, так ще й тогочасна військова бетонна споруда «прикрашає» вхід у школу! Тож діти, які йдуть гризти граніт науки, спочатку змушені привітатися зі сирим бліндажем і тільки потім — із учителем.

У це годі повірити, проте Седлище стало плацдармом бойових дій Першої світової на Поліссі певною мірою випадково. Це стає зрозумілим зі спогадів дослідника тамтешньої місцевості Анатолія Павловича Скепка. Так от, німці аж ніяк не очікували, що надовго затримаються на цій території, оскільки були надзвичайно впевнені у своїй силі і технічній перевазі. Однак сталося зовсім не так, як гадалося, й річка Стохід на тривалий час перетворилася на своєрідну демаркаційну лінію — східний берег займали російські війська генерала Краснова, а західний бік обороняла армія кайзера Вільгельма.

І тут відіграли роль характери що росіян, що німців. Якщо крас-

новці, як і личить російській ментальності, халатно підійшли до питання захисту своїх позицій, то вільгельмівці — з притаманною їм педантичністю і скрупульозністю. Тому з імперського боку оборонні споруди обмежувалися земляними траншеями-багатоходівками, а німці вздовж течії річки побудували величезну кількість дотів — довгострокових вогневих точок. Деякі з цих бліндажів й донині, наче химерні темні привиди, живуть у лісах і манять до себе сміливих туристів та поліщуків своєю віковою загадковістю.

Та є на місці тих бойових дій столітньої давності один дот, що кардинально відрізняється від решти. У ньому немає отворів для ведення вогню, він нетипової форми, та й, зрештою, розташований не поблизу Стоходу, а в... центрі села у шкільному дворі! Зовні сторічний об'єкт радше нагадує таку

собі бетонну хатинку-землянку, а не воєнну споруду.

Місцеві старожити неодноразово розповідають про бліндаж часів Першої світової. Оскільки він, на відміну від інших дотів, розміщений не поблизу берега, а метрів так за сімсот від річки, то дехто вважає, що бетонка слугувала за льох. Інші припускають, що саме тут був командний пункт, із якого віддавалися накази й відсилалися вісті із фронту в тил. Є й такі, що з усмішкою на устах натякають, мовляв, саме тут пані офіцери, як би акуратніше висловитися, відпочивали та відволікалися від війни з чарівними панянками.

Та очевидним є одне — місце розташування було обрано не випадково, адже то не лише центр населеного пункту, а й водночас найвища тогочасна точка села, яку вміло використовувало німецьке військово командування. Саме

звідти проглядалася територія усієї лінії фронту, особливо російських позицій.

Нині бліндаж розміщений фактично при самому вході у сільську школу і перший за вчителів вітає школярів перед початком занять. Та не завжди так було. Річ у тім, що за часів Польщі навчальний заклад був трохи менший від теперішнього і вхідні двері виходили прямісінько до центральної дороги, тобто військова будівля нібито ховалася в задньому дворі. Коли ж до влади прийшли совіти, то перебудували дім знань так, що кайзерівський спостережний пункт опинився в епіцентрі шкільного подвір'я.

Не раз хотіли цементного свідка двох світових воєн зруйнувати. Спочатку селяни прагнули розбити його кувалдами на невеликі куски для будівництва власних осель, та максимум, чого вони добилися, — зняли верхній шар бетону завтовшки зо п'ять сантиметрів. Потому навіть піротехніків викликали з проханням подіти зі школи залишки війни. Та спеціалісти одноголосно підтвердили: потрібна вибухівка такої потужності, що не те що в Седлищі, а в сусідніх селах хати із фундаментів злетять! І не дивно, адже внутрішня площа приміщення становить усього близько п'яти метрів, а товщина стін і стелі, пронизаних круглою арматурою, сягає метра. Отак він і стоїть, як жартівливо його називають місцеві, сторож, що не потребує зарплати, в якого не буде похмілля, а бояться його дітлахи ну точно не менше за якогось дядька.

Петро ГОДИК,
Любешівський р-н

Лучанка Яна Беломоїна стала першою в міжнародній гонці з маунтбайку

Після перемоги на чемпіонаті України з маунтбайку, який проходив у місті Чернівці у жовтні цього року, лучанка Яна Беломоїна продовжила переможну серію своїх виступів. Цього разу вихованка заслуженого тренера України Віктора Ковальова та Валентини Матвійчук виборола вперше перемогу в міжнародній гонці в місті Баку (Азербайджан), на тестовому турнірі з маунтбайку на трасі перших Європейських Олімпійських ігор, які пройдуть у 2015 році.

На старт велоперегонів у Парку гірського велоспорту 18 жовтня вийшли представниці десяти збірних європейських команд. Відрадно те, що наша спортсменка залишила позаду своїх основних суперниць — двох титулованих представниць Швейцарії, а саме чемпіонку світу-2014 в ілюмінаторі Катрін Штірнеманн і Лінду Індергард, які в гонці були відповідно другою і третьою.

Волинські колекціонери зібрали експозицію банківських платіжних карток

Анатолій Серков демонструє колаж із зображенням Луцького замку

Минулого тижня у Луцьку в приміщенні Волинської обласної дирекції банку АБ «Укргазбанк» відкрилася унікальна виставка нового виду колекціонування — «Банківські платіжні картки», співорганізатором якої є Волинська асоціація колекціонерів «Паритет». Таку експозицію в Україні представлено вперше.

Голова «Паритету» Анатолій Серков на відкритті виставки коротенько розповів найцікавіші моменти з історії платіжних карт. Як виявилось, ідею використання пластикових карток уперше висунув американець Едвард Беламі у 1880 році.

— Але на це світ якось не звернув уваги, думали, гроші ходять готівкові й так буде далі, — повідомив

пан Анатолій. — Та у 1965 році корпорація «ДС» виготовила універсальну платіжну картку — правда, не банківську, а для розрахунку за обід у ресторані. Випадково працівник цієї корпорації прийшов обідати і забув удома гроші, й так у нього виникла ідея їх не носити, а зробити так, щоб можна було ними скористатися, — він став послідовником Едварда. 47 років тому у Великобританії був винайдений і встановлений перший банкомат.

Серед інших цікавих цифр Анатолій Серков назвав те, що 620 мільйонів кредитних карток сьогодні зберігають лише американці, якщо їх скласти у стопку, то це буде башта заввишки 290 км. Загалом у світі все переходить у безготівкову форму

розрахунків. Наприклад, у Європі використовується всього 9% обігових грошей, у Швеції — взагалі 3%.

Левава частка карток, представлених на виставці, має стосунок до волинських банків, які існували і зараз закрились або нині працюють. Також є картки закордонних фінастанов — приблизно з 10 країн світу. Виставка налічує близько тисячі карт. Колекціонери готувалися до цієї експозиції 5 років, бо зібрати і показати найцікавіші картки не так просто.

Анатолій Серков висловив сподівання, що експозиція стане не тільки цікавою, а й корисною для дизайнерів, які розробляють картки, рекламних працівників.

— Непогано було б, якби на картках з'явилася волинська тематика — наприклад, Меморіал Слави, пам'ятник святому Миколаю або лебеді на Світязі — будь-що, що б популяризувало наш регіон, — каже Анатолій Серков.

До втілення експозиції долучилася луцька майстриня із соломки Валентина Галкіна. Вона допомогла розробити колаж, де представлено картку «Ерсте Банку» — єдиної фінансової установи, що випустила картку з Луцьким замком, і цей же замок, виготовлений із соломки. Щоб додати волинського колориту, на іншому колажі майстриня зобразила із соломки півня.

Виступаючи перед присутніми, директор Волинської дирекції АБ «Укргазбанк», де діє виставка, Володимир Вовк зауважив, що її відкриття збіглося з тим, що в цей непростий час працівники банку везуть платіжні картки для виплати грошового забезпечення бійцям батальйону «Волинь». Мають об'їхати 8–10 блокпостів по периметру 40 кілометрів. Також пан Володимир

нагадав, що платіжна картка, крім усього іншого, є своєрідним засобом контролю за дітьми, бо можна простежити, коли та за що вони розраховувалися.

Володимир Вовк звернув увагу присутніх на картки преміум-класу — продукт Інфініті банку «Укргазбанк».

— Це найпрестижніша картка світу, яка на сьогодні є, — розповів пан Володимир. — Вона дає змогу безкоштовно бути у VIP-зоні будь-якого аеропорту, і власника такої картки окремий автомобіль забирає до трапа літака. Дуже приємно, що «Укргазбанк» із реалізації Інфініті-карт має одне із перших місць по Україні. Ми розвиваємося в ногу з науково-технічним прогресом, і всі новинки, які є по платіжних картках, з'являються в нас у банку.

Людмила ПОЛЩУК

У Львові пройшло Свято сиру та вина

Минулих вихідних на площі перед Львівським палацом мистецтв мешканці та гості міста поринули у Свято сиру і вина. Навіть у низький туристичний сезон охочих відвідати захід було понад 15 тис. Більше півсотні виноробів та сироварів узяли участь у Ярмарку сиру та вина у Львові. Тут можна було спробувати кілька десятків видів сиру, і навіть такі, що виготовляються лише на Закарпатті. Відвідувачі могли безкоштовно продегустувати вино із Закарпаття, Львівщини, Одещини, Криму. Новинкою дійства стало ексклюзивне кавове вино від «Свічкової кав'ярні». Протягом трьох днів львів'яни та гості міста Лева придбали та скуштували понад 5 тонн сиру та понад 9 тис. літрів вина. Найбільш популярними на святі були глінтвейн зі спеціями та козиний сир.